

XXXXXXXXXXXX **TÂM NG NH M**

Thật không thể ngờ sau ba mươi năm Phụng ng mới nhận được tin cụ a ngời yêu dấu cũ. Sau cuộc chia ly đời đời. Phụng ng cùng gia đình di tản qua Mỹ, lúc ấy Anh đang đóng quân tại tân Cà Mau. Ra đi mang theo nỗi đau nhức không cùng, mất mát quê hương, mất mát ngời yêu dấu đời với những nguyên thể gắn bó. Phụng ng cố nhớ ngời tìm kiếm những vẫn bất tin. Có một vài nguồn tin từ bạn bè cho biết là sau nhiều năm tù cao anh đã được thả ra. Nghe nói giờ đây anh có gia đình, sống đâu đó miền Nam quê anh. Phụng ng nghĩ mình cho anh, dù trong lòng vẫn không nguôi nhớ ng nhớ.

Sống được thân một một đất nước tự do, làm việc được đối bạn nhận trong một hăng điếm tin. Ra nh rời đi đây đó du lịch, Phụng ng cũng ngoài nỗi buồn xa. Vây mà bỗng dưng sau bao năm trời vắng bất tin, Phụng ng nhận một món quà được gói kỹ càng để rõ tên ngời gọi là Anh, ngời nhận đúng tên nàng. Vui buồn lẫn lộn choáng ngợp hôn Phụng ng...

Thật khó tin làm sao, từ phụng ng từ xa xôi ấy, từ Đà Lạt cụ a nàng, Anh đã gọi đến Phụng ng một bức ảnh chụp đẹp vô cùng. Bức ảnh thật lớn. Bức ảnh có chiều dài để chừng ba mét. Không biết anh làm cách nào để ghép, để rửa một bức ảnh chụp dài đến vậy. Run run xem chiếc hộp anh quấn tròn trong một ống giấy, cẩn thận mở ống tre đang ngà. Phụng ng không đủ thông minh để đoán ra món quà anh trao tặng: Gọi em “Đà Lạt một thời đẹp như”.

Mắt Phụng ng nhìn nhò đi. Cảm nhận anh đã đem một từ Đà Lạt vào trong khung ảnh, cái một rừng thông xanh bao quanh vòng bờ hồ lung linh sáng rực. Phụng ng nhìn nghe đâu đây bạn đàn êm dịu cụ a ngàn thông. Thông reo trên ngọn đôi cụ a ngồi trên ngói đỏ với vòm tháp cao cụ a một thời đi học làm cô giáo. Thông xào xạc bên ngọn đôi cù, ngọn đôi thỏ một ng nhất cụ a Đà Lạt với những kỷ niệm khó quên. Những lần cầm tra đi đêm đốt lửa ca hát từng buổi cụ a những năm Trung học. Những hôm nghỉ học cha mẹ bắt bắt, hái hoa, lang thang dạo cụ a đèo, cụ a đá. Thông gọi như bước chân trên rón rén bước trên những tấm thảm lá thông. Và như làm sao những hôm mờ mờ n vai anh để từ. Chân duỗi dài trên thảm cỏ xanh, tim mình bên lá thông thành những chiếc nôi xinh xinh cho bú sữa. Phụng ng làm sao có thể quên những lúc nằm dài trên cỏ nhìn nắng lao xao qua những ngọn lá thông rồi cùng chung một nguyện, một cho tình yêu mình để những nh nắng, êm ảnh mây.

Anh ơi, gọi tôi cho Phụng nghe rừng thông xanh lá ấy, gọi tôi cho Phụng nghe nên trời pha sắc tím, màu tím buồn buồn như bạn tình ca anh thổi nghe hát lúc sáng bình minh bên Phụng nghe da o ấy “Anh sẽ đưa em về nơi chân trời tím... gom hết mây hai đứa xây lâu đài yêu...” Và đây rồi, Thuý và Tôi của chúng mình vẫn còn đây, vẫn yêu kiều duyên dáng soi bóng hồ Xuân Hương. Môt chiếc thuyền câu với lão ngư có chòm râu bạc trắng như tiên lồng lộng buồng lững lờ trên hồ khi sóng nhẹ còn vỗ nhẹ vẫn. Ca mơn anh đã đem vào trong ống kính môt Thuý và Tôi mở a o lung linh đẹp như những lâu đài trong chuyện thân thoại...

Nhớ ngày xưa anh thổi nghe bạn o, anh yêu sóng nhẹ Đà Lạt, anh yêu sóng nhẹ quấn quýt chân em. Anh cao như thông rừng. Anh mạnh mẽ như bạn o như gió ngàn. Chí nguyện n, vẫy vùng ngang dọc như ng... Anh la hét lảng mơn như th, như sóng, như khói mây Đà Lạt. Có phải vì vậy mà em yêu anh, nghe tôi con trai với a di u dàng với a uy dũng? Anh đi đâu, anh làm gì trong thời gian dài vắng vắng ấy? Dù có vắng, có con, em vẫn mong biết môt chút về anh. Đem em không còn hoài mong, hy vọng. “Ca mơn anh, dù muôn ngàn! Em giờ đây đã biết tin anh. It ra cũng biết đợc số nhà và thành phố đang có anh. Ca mơn anh vẫn còn hiện hữu để còn nhớ đến em... và cũng rất ca mơn anh đã gọi cho em ca môt khung trời kỳ diệu.”

Phụng nghe thâm thì như đang thu thi cùng anh. Nàng đưa tay vuốt nhẹ mép anh, s nhẹ trên nên giấy láng mềm mại, tợ như như đang vuốt nhẹ trên thảm cỏ xanh mượt đôi cù năm xưa. Kỳ diệu ủa về. Niềm xúc động trào dâng. Cố giữ không để nước mắt ra, s nhòe bực anh. Bực anh mà nghe tôi xưa của nàng đã gọi vào đây biết bao yêu thương, mong nhớ. Ca mơn anh, em sẽ giữ mãi bực anh bên mình và tuy xa cách em sẽ không bao giờ quên đợc tình anh.

Cuốn bực anh la hét. Phụng nghe nhẹ nhàng cho vào chiếc hộp. Lúc lấy tấm ảnh ra thốt để như lúc cất vào sao khó thế này?. Hình như có cái gì vướng trong chiếc hộp gỗ! Phụng nghe kéo bực anh ra. Môt lá thư với phong bì màu xanh khi xưa anh thổi nghe gọi, chọt rí xuống.

Đà Lạt, ngày, tháng, năm...

Phụng nghe yêu thương của anh,
Sau những tháng năm tù đày không c, đợc tha ra. Anh tìm về Đà Lạt. Đau xót thốt nhiều khi biết em đã ra đi. Anh trốn mình trong môt cốc sâu... ăn n, quên đi, quên thế s... Tợ như em đã có gia đình, có niềm hạnh phúc mới... Như nghe thốt không nghe, sau bao năm vắng bóng anh la hét biết tin em. Có phải chăng ca anh, ca em vẫn còn chung nỗi nhớ?
Anh của em

Ôm bực thư vào lòng. Nước mắt nhọt nhòa. Phụng nghe nghe như đầu dây ngàn thông lao xao réo gọi tôi đôi cù lơng gió, tợ như như Lâm Viên đến Đôi Bắc lao xao kéo dài đến những thung lũng ngút ngàn thông xanh của Đà Lạt yêu dấu, tôi réo gọi thốt nghe yêu tôi bên kia qua đi của câu xa lắc... Phụng nghe cứ tợ như như m....

Forget me not Dalat

